

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΎ.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τὴν Κυριακὴ λοιπὸν, ὅταν ὁ κ. Γκαζί ἐπέστρεψε καὶ κάθησε πάλι στὸ τραπέζι τῆς Λάνδης, στὴ συνηθισμένη του θέσι, κοντὰ στὴν κυρία Ντουμάν, ὁ Γιαννάκης θρυσκότανε ἀκριβῶς πίσω του. Καὶ φαντασθῆτε μὲ πόση ἔκπληξι, ἀλλὰ καὶ μὲ τί εὐχαρίστησι, ἄκουσε τὸν παιδαγωγὸ ν' ἀπαντᾷ στὶς ἐρωτήσεις πού τοῦ ἔκανε γιὰ τὸ ταξίδι του ὁ κ. Ντουμάν.

— Ἐφθασα, ξέρετε ὡς τὸ Πλωμανάκ !...

— Καὶ τί εἶν' αὐτὸ τὸ Πλωμανάκ;... Πρῶτη φορά ἀκούω τέτοιον ὄνομα.

Καί, προφέροντας τίς λέξεις αὐτές ὁ κ. Ντουμάν, κύτταξε τὸν Γιαννάκη κατάματα, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνε κατακόκκινος...

— Εἶνε ἓνα μικρὸ χωριό, ὅπου κατοικοῦν ὄλο ψαράδες, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Γκαζί. Ἐμεινα ἐκεῖ δέκα μέρες.

— Ὑπάρχουν τίποτα θράχοι στὴν παραλία; ρώτησε πάλι ὁ οἰκοδεσπότης, ἐξακλουθῶντας νὰ κυττάξῃ πάντα τὸν Γιαννάκη, πού τώρα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔνευε ναί! ναί! μὲ τὸ κεφάλι του.

— Βέβαια, ὑπάρχουν κάτι θράχοι πελώριοι καὶ πολὺ παράξενοι. Μοῦ συνέβη μάλιστα κάτι ἐξαιρετικὰ περίεργο, σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς θράχους.

— Τί σὰς συνέβη; ρώτησε ὁ Ἰούλιος.

— Νά! Μιά μέρα εἶχα πάρει τὸ τουφέκι μου καὶ σκότωνα γλάρους, ἔτσι γιὰ γουστο!... Γιατί, ὅπως ξέρετε, οἱ γλάροι δὲν τρώγονται...

— Ἄ!... Αὐτὸ δείχνει μεγάλη σκληρότητα ἐκ μέρους σας! παρατήρησε ἡ κυρία Ντουμάν μὲ κάποια σοβαρότητα...

— Τὸ ὁμολογῶ καὶ τὸ ἐξομολογοῦμαι, κυρία μου, ἀπάντησε ὁ παιδαγωγὸς μὲ τὸν ἴδιο τόνο... Ἐκεῖ λοιπὸν πού σκόπευα ἓνα γλάρο — τὸν τελευταῖο — τὸν εἶδα ἔξαφνα νὰ κατεβαίνει σὰν σφαῖρα ὡς τὰ πόδια μου κ' ἐκεῖ ν' ἀρχίζῃ νὰ τρώῃ, μ' ὄλη του τὴν ἡσυχία κάτι καβουράκια πού περπατούσανε ἐπάνω στὴν ἄμμο. Συγχρόνως ἄκουσα καὶ κάτι γέλια παιδικά, πού μοῦ φάνηκε ὅτι ἔβγαιναν μέσα ἀπὸ ἓνα θράχο, ἐκεῖ κοντά. Συλλογί-

σθηκα λοιπὸν ὅτι ὁ ὡμορφος καὶ ἡμερος ἐκεῖνος γλάρος θ' ἀ-

νῆκε σὲ τίποτα παιδιὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀπομακρύνθηκα ἀμέσως... Τὴν ἄλλη ἡμέρα ξαναπῆγα στὸ ἴδιο μέρος, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πιάσω γαρίδες... Ὁ ἴδιος ὅμως γλάρος ἔτρεξε πάλι κοντὰ μου καὶ μοῦ ζητοῦσε μερίδιο!... Τότε μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ μάθω, σῶνε, καὶ καλά, τίνος ἦταν... Ἀρχισα λοιπὸν νὰ περιτριγυρίζω ἓνα μεγάλο θράχο καὶ φαντασθῆτε μὲ πόση ἔκπληξι παρατήρησα ὅτι δὲν εἶχε εἴσοδο. Ἐμοιάζε μ' ἓναν πύργο τετράγωνο καὶ πελώριο, φτιαγμένον ἀπὸ ἓναν μονοκόμματο γρανίτη, χωρὶς κανένα ἄνοιγμα πουθενᾶ... Καὶ ἔλεγα: Ἀπὸ πού κατωρθώσανε νὰ μποῦνε μέσα ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ;... Ὅσο ὅμως κι' ἂν ἔσπαζα τὸ κεφάλι μου, ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ μαντέψω...

Ὁ Γιαννάκης, ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν μπορεσε νὰ κρατηθῇ πειὰ καὶ φώναξε:

— Ἀπὸ τὴν τρύπα, πού εἶνε κάτω ἀπὸ τὴν ἄμμο!...

Καὶ ἦταν τέτοια ἡ συγκίνησίς του, ὥστε τὸ πιάτο πού κρατοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή, τοῦπεσε ἀπ' τὰ χέρια, χτύπησε πρῶτα στὸν ὄμο τῆς κυρίας Ντουμάν κι' ἀπ' ἐκεῖ κύλησε κάτω κ' ἔγινε χίλια κομμάτια.

— Μὰ τί κατὰστασις εἶν' αὐτὴ; εἶπε ἡ κυρία Ντουμάν, καταθυμωμένη. Βλέπετε λοιπὸν, Εὐσέβιε μου, ὅτι δὲν ἐκλέγεις καλά τὸ προσωπικὸ τῆς πηρεσίας μας;

— Μὰ τί εἶνε; Ἐπειδὴ τάχα ἔσπασε ἓνα πιάτο!... ἀπάντησε ὁ κ. Ντουμάν. Δὲν πειράζει!... Σήμερα δίνω τὸ δικαίωμα στὸν Γιαννάκη νὰ τὰ σπάσῃ ὅλα!...

— Ὅχι ὅμως ἐπάνω στὴν πλάτη μου! εἶπε ἐξαιρετικὰ δυσσευχημένη ἡ κυρία.

— Μὰ πῶς αὐτὸ τὸ παιδί μιλάει ἔτσι γιὰ τὸ θράχο!... πετάχτηκε τότε καὶ εἶπε ὁ κ. Γκαζί... Δὲν μοῦ λές, τὸν ξέρεις, παιδί μου;

— Μάλιστα, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ Γιαννάκης κατακόκκινος, μαζεύοντας τὰ κομμάτια τοῦ σπασμένου πιάτου.

— Ἀλήθεια; Τότε λοιπὸν γιὰ πὲς μου, τί συνέβη μὲ τὸν γλάρο;

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ κυρία Ντουμάν σηκώθηκε θυμωμένη, γιατί ἔβλεπε τὸ Γιαννάκη ν' ἀνακατεύεται στὶς κουβέντες μὲ τοὺς μεγάλους. Ἀλλωστε τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσει πειὰ.

Ὁ κ. Ντουμάν ὅμως, ἀφοῦ προσέφερε στὴ νύφη του τὸ μπράτσο του καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ σαλόνι, τῆς ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι καὶ ἔπειτα, στραφόμενος πρὸς τὸν κ. Γκαζί, τοῦ εἶπε:

— Ἐλάτε μαζί μου, φίλτατε... Ἐχω νὰ σὰς μιλήσω.

Καὶ θγῆκε ἀμέσως μαζί του ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἀφήνοντας καταδυσσευχημένη τὴν νύφη του, γιατί πρὸς χάριν ἑνὸς μικροῦ ζητιάνου — ὅπως ἔλεγε — θὰ ἔχανε ἀπόψε τὸ σκάκι, τὸ ὁποῖο ἔπαιζε μαζί της κάθε βράδυ ὁ κ. Ντουμάν.

Ὅταν οἱ δυὸ ἄνδρες γυρίσανε στὴν τραπεζαρία, θρήκανε ἐκεῖ τὸν Γιαννάκη νὰ βοηθῆ τὸν φίλο του, τὸν Ζοζό, στὸ σηκωμὰ τοῦ τραπέζιου καὶ συγχρόνως νὰ συνομιλῇ μαζί του ζωηρότατα.

— Εἶνε ὁ κύριος πού μᾶς ἔγραφε μὲ τὸν γλάρο, Ζοζό, ἔλεγε στὸν μαῦρο. Ἐρχεται ἀπ' τὸ Πλωμανάκ.

— Πῆγαινε, σὲ παρακαλῶ, νὰ φωνάξῃς τὴν ἀδελφή σου, εἶπε τότε ὁ κ. Ντουμάν στὸν Γιαννάκη.

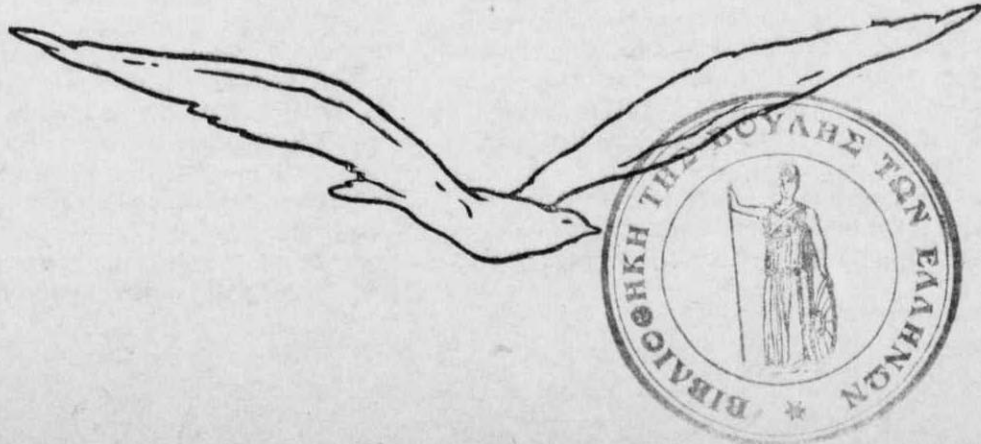
— Τίνος εἶν' αὐτὰ τὰ παιδιὰ, κύριε Ντουμάν; ρώτησε ὁ παιδαγωγὸς ἅμα θγῆκε ἀπ' τὴν τραπεζαρία ὁ Γιαννάκης.

— Ἀργότερα, θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία τους. Πρὸς τὸ παρὸν δοξάζω τὸν Θεὸ πού σὰς ἔστειλε ἐδῶ ἐγκαίρως, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πεισθῶ κ' ἐγὼ καὶ πρὸ πάντων οἱ ἄλλοι, ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν λένε ψέματα!

— Ἐλα, λοιπὸν, Μηλιά!... ἔλα γρήγορα! φώναξε ὁ

Ὁ κινηματογράφος, μοῦ ἔλεγε μὲ θαυμασμό, εἶνε σπουδαῖο πρᾶγμα. Ἀπαθανατίζει τίς χειρονομίες καὶ τίς κινήσεις ἑνὸς προσώπου πού ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια δὲν θὰ ὑπάρχῃ στὴ ζωὴ! — Καὶ πράγματι, μήπως τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει τώρα καὶ μὲ τὴν Ἄννα Παύλοβα.

Ἄς εἶνε ἂν ἐπιτύχη αὐτὸς ὁ συντονισμὸς, θὰ κατορθώσουμε νὰ τὴν ἰδοῦμε καὶ νὰ τὴν ἀπολαύσουμε καὶ πάλι, ὅπως οἱ παλαιοὶ πλατωνικοὶ θαυμασταί της: μόνον ὡς γοητευτικὴ ὀπτασία... Ἀλλωστε μήπως ἡ Ἄννα Παύλοβα δὲν ἦταν ἓνα πούπουλο; Ἐνας ἄγγελος πού γύρισε πάλι στὸν οὐρανό;

ΒΙΚΤΩΡ ΝΤΑΝΤΡΕ

Γιαννάκης πρὸς τὴν ἀδελφή του, ἡ ὁποία ἐρχόταν ἀπὸ πίσω του. Δὲν τὸ ἐπίστευε, κύριε, πὼς τὴ φωνάζατε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔρθῃ;

— Ναι, κόρη μου, ἐγὼ σ' ἐφώναξα, εἶπε τότε ὁ κ. Ντουμάν. Ἔλα... ἔλα πὶο κοντὰ καὶ διηγῆσου στὸν κύριο ἀπ' ἐδῶ, τί σὰς συνέβη μ' ἕνα ἡμέρο γλάρο, πού εἶχατε ἐκεῖ στὴ σπηλιὰ...

— Μάλιστα, κύριε, εἶπε ἡ Μηλιά... Ἐνα βράδυ τὸν εἶδαμε νὰ γυρίζῃ στὴ σπηλιὰ, μ' ἕνα χαρτί, κολλημένο στὴ ράχη του.

— Καὶ τί ἔγραφε αὐτὸ τὸ χαρτί ;

— Κάποιος μᾶς ἔγραφε, ὅτι εἶχε ἀκούσει τὰ γέλια μας καὶ ὅτι κατάλαβε πὼς εἴμαστε μικρὰ παιδιά... Μᾶς ρωτοῦσε δὲ, γιατί μένουμε πάντα στὸ βράχο καὶ μᾶς παρήγγελλε νὰ βάλουμε ἕνα μαντήλι σ' ἕνα ξύλο γιὰ σημάδι, γιὰ νάρθῃ νὰ μᾶς βρῇ μὲ τὴ θάρκα.

— Ὑστερα τί συνέβη ;

— Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μᾶς ἔστειλε ἀργότερα ἄλλα δυὸ γράμματα, ἐξακολούθησε ἡ Μηλιά. Ἐγὼ, ὅμως, ἄμα εἶδα ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ τριγυρίσῃ τὸ βράχο μὲ τὴ θάρκα, συλλογίσθηκα ἀμέσως τὴ δίνη τοῦ νεροῦ πού σχηματιζόταν ἐκεῖ κοντὰ, καὶ μ' ἕνα ξυλαράκι καμένο τοῦ ἔγραψα, ἐπάνω στὸ ἴδιο γράμμα, ὅτι ἔπρεπε νὰ φυλαχτῇ...

— Καὶ τί σὰς ἐμπόδιζε νὰ μοῦ γράψετε ἀπὸ πού μπαίνουν στὸ βράχο; ρώτησε τότε ὁ κ. Γκαζί.

— Φοβόμαστε μὴ τὸ μάθῃ, μιὰ κακὴ γυναῖκα στὸ χωριό! ἀπάντησε ὁ Γιαννάκης μὲ γουρλωμένα μάτια.

Καὶ τί κακὸ θὰ σὰς ἔκανε ;

— Θὰ μᾶς ἔδερνε καὶ θὰ μᾶς χῶριζε... Γι' αὐτὸ ἄμα εἶδαμε ὅτι μᾶς ἀνακαλύψανε, ἀφήσαμε τὸ βράχο καὶ ξεκινήσαμε ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι, νὰ βροῦμε ἐκεῖ τὴ θειά-Κατίνα, εἶπε ἡ Μηλιά.

— Ὡστε λοιπὸν πηγαίνατε στὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ ξέρετε οὔτε τὸν δρόμο, οὔτε τὸ σπίτι τῆς θείας σας; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν.

— Ἐγὼ φταίω, κύριε, γιὰ ὅσα κακὰ μᾶς συνέβησαν, ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά. Ἐπρεπε νὰ τὸ συλλογιστῶ καλύτερα... καὶ νὰ προσέχω περισσότερο τὸν ἀδελφὸ μου.

— Ψέματα τὸ λέει, κύριε! ἐφώναξε τότε ὁ Γιαννάκης. Ἐμένα μὲ πρόσεχε πάντοτε, μοῦ ἔδινε τὰ καλύτερα πράγματα κι' ἄς ἔστερεῖτο αὐτῇ... Καὶ τὴ νύχτα πού περάσαμε στὸ δάσος, αὐτὴ κοιμήθηκε ἐπάνω στὰ νερά, γιὰ νὰ μ' ἔχῃ ἐμένα στὸ στεγνότερο μέρος...

— Πῶς μὲ συγκινοῦν αὐτὰ τὰ παιδιά! ψιθύρισε ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ κ. Ντουμάν, σκύβοντας στ' αὐτὴ τοῦ παιδαγωγοῦ. Δὲν φαντάζεσθε, φίλε μου, τί καλὸ πού μοῦ κάνατε, μὲ τὸ νὰ πιστοποιήσατε τὴν ἀλήθεια τῆς διηγῆσεώς τους, τὴν ὁποία ἐμεῖς στὴν ἀρχὴ ἀκούσαμε μὲ τόση δυσπιστία!...

Καὶ στρεφόμενος ἀμέσως πρὸς τὰ παιδιά, εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι.

— Ἀφοῦ εἴσθε ὄρφανὰ καὶ τίμια παιδιά, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ μείνετε ἐδῶ καὶ ὅτι δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε γιὰ τὸ μέλλον σας.

Ὅταν ἀκούσε τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Μηλιά, γονάτισε, ἔβαλε τὸν Γιαννάκη νὰ γονάτισῃ κι' αὐτὸς καὶ πῆρε τὸ χέρι τοῦ κ. Ντουμάν καὶ τὸ φίλησε πολλές φορές. Ἐκεῖνος τὸ τράβηξε ἀμέσως, μὰ τὸ χέρι του εἶχε βραχὴ ἀπὸ δυὸ θερμὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

* * *

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἂν ὁ κ. Ντουμάν δὲν συνωμιλοῦσε λίγο μὲ τοὺς μικροὺς τοῦ προστατευομένου, ἐνόμιζε ὅτι τοῦ ἔλειπε κάτι. Τὰ παιδιά αὐτὰ δὲν ἔδιναν κανένα θάρρος στὸ σπίτι. Ἀπεναντίας, προσπαθοῦσαν νὰ φαίνωνται χρήσιμα. Ἡ Μηλιά βοηθοῦσε τὴν κυρία Πολυξένη κι' ὁ Γιαννάκης τὸ Ζοζό. Μόνον ἡ κυρία Ντουμάν δὲν μπορούσε ἀκόμα νὰ χωνέψῃ τὴ Μηλιά. Κι'

ὅταν μιὰ μέρα πού τὴν ἔστειλαν νὰ τῆς πᾶν ἕνα φλυτζάνι τῆλι για νὰ τῆς περάσῃ ὁ στομαχόπονος τῆς, τῆς ἔκανε τόσο κακὴ ὑποδοχή, ὥστε ἡ μικρὴ ὄρφανὴ οὔτε ἐτόλμησε πειὰ νὰ ξαναπατήσῃ ἐκεῖ μέσα.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ἰούλιος δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν Γιαννάκη. Στὴν ἀρχὴ φερνόταν πρὸς τὰ ὄρφανὰ μὲ κάποια εὐμένεια, ἐπαναλαμβάνοντας δλοένα ὅτι αὐτὸς τὰ εἶχε σώσει...

Ὁ ρόλος αὐτὸς τοῦ σ ω τ ἦ ρ ο ς κολάκευε πολὺ τὴ ματαιοδοξία τοῦ νεανίσκου.

Κατόπιν ὅμως, ἄμα εἶδε πόσο τὸν συμπαθοῦσε ὁ θεῖος του, ἡ ζηλοτυπία του ξύπνησε μέσα στὴν ψυχὴ του, πρὸ πάντων ἐναντίον τοῦ Γιαννάκη.

Ἀπεναντίας, ὁ κ. Γκαζί συμμεριζόταν ἐντελῶς τὰ αἰσθήματα τοῦ οικοδεσπότη κ' ἔτρεφε πρὸς τὰ ὄρφανὰ μιὰ πικρὴ ζωερὴ συμπαθεια. Καὶ μιὰ μέρα, συνομιλῶντας μὲ τὸν κ. Ντουμάν, τὸν ρώτησε:

— Τί ἡλικία νὰ ἔχῃ ἡ Μηλιά ;

— Θὰ εἶνε ἔντεκα-δώδεκα χρόνων.

— Κι' ὁ ἀδελφός τῆς ;

— Ἐφτά, περίπου...

— Ξέρουνε γράμματα ;

— Βέβαια. Ἡ Μηλιά ξέρεῖ νὰ οιαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ. Δὲν εἶδατε πού σὰς ἔγραψε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο τοῦ γλάρου ;

— Ἐχετε δίκηο... Τὰ παιδιά αὐτὰ λοιπὸν, μ' ἀρέσουν πολὺ. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τοὺς κάνω μάθημα ;

— Ὡ! Καὶ βέβαια... Ἐγὼ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ σὰς τὸ ζητήσω, ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ προτεῖνατε μόνος σας, σὰς παρακαλῶ μάλιστα... Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ...

— Ὡραία!... Σύμφωναί!... Τὸ πρῶι ἀπ' τὰς ἑπτὰ ἕως τὰς ὀχτῶ εἶμαι ἐλεύθερος. Ἐπίσης τὸ βράδυ ἄλλη μιὰ ὥρα.

Ὁ κ. Ντουμάν σηκώθηκε κ' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ παιδαγωγοῦ.

— Σὰς εὐχαριστῶ θερμότατα γι' αὐτὸ, φίλε μου. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σὰς ἀποζημιώσω γιὰ τὸ χρόνο πού θ' ἀφιερῶστε στοὺς προστατευομένους μου...

— Ὁχι, κύριε Ντουμάν!... Εἶμαι φτωχὸς καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλου εἶδους εὐεργεσίες... Τὸ χρόνο μου ὅμως, προκειμένου νὰ κάνω ἕνα καλὸ, μπορῶ νὰ τὸν διαθέτω, χωρὶς πληρωμῆ.

— Μὰ, φίλτατέ μου κ. Γκαζί...

— Μὴν ἐπιμένετε, κύριε, γιατί θὰ μὲ στερήσετε μιὰς εὐχαριστήσεως... Λοιπὸν, σύμφωνα, ἀπὸ αὔριο θ' ἀρχίσουμε.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ζοζὸς, εἰδοποίησε τὸν φίλο του, ὅτι ὁ κ. Γκαζί τοὺς περίμενε καὶ τοὺς δυὸ στὸ δωμάτιό του. Φαντασθῆτε δὲ τὴ χαρὰ τῆς Μηλιάς, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μαθήματος...

— Ὡ! Κύριε! φώναξε... Σὰς εὐχαριστῶ... Σὰς εὐγνωμονῶ... Δὲν ξέρετε πὼς ἤθελα νὰ μάθῃ γράμματα ὁ Γιαννάκης. Ἐγὼ, τέλος πάντων ἔμαθα κάτι λίγα καὶ μποροῦσα νὰ μείνω μ' οὐτά. Ὁ Γιαννάκης ὅμως πού δὲν ξέρεῖ σχεδὸν καθόλου; Ἐπειτα ὁ πατέρας ἔλεγε, πὼς ἂν μάθῃ γράμματα, μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ γίνῃ καὶ ἀξιωματικὸς...

— Βέβαια, μπορεῖ νὰ γίνῃ... γιατί ὄχι; εἶπε ὁ παιδαγωγός,

χαμογελῶντας γιὰ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς μικρῆς ὄρφανῆς.

— Ἀχ! Ἄν ἦμουν ἄνδρας, ὄλο θὰ διάβαζα!

— Ἐγὼ ὅμως, εἶμαι ἄντρας, εἶπε τότε ὁ Γιαννάκης μὲ σοβαρότητα καὶ θὰ ἰδῆτε τί γρήγορα πού θὰ μάθω...

Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ, πρόσθεσε:

— Γιατί, ξέρετε... ἐγὼ θέλω νὰ γίνω ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικῦ. Τί λέτε ; Θὰ τὸ κατορθώσω γρήγορα ;

— Φτάνει νὰ θέλῃς, ἀπάντησε ὁ κ. Γκαζί.

— Καὶ σὲ πόσον καιρὸ ; Σὲ δυὸ χρόνια;

— Πὲς ἀκόμα...

— Σὲ τρία ;

— Πὲς ἀκόμα.

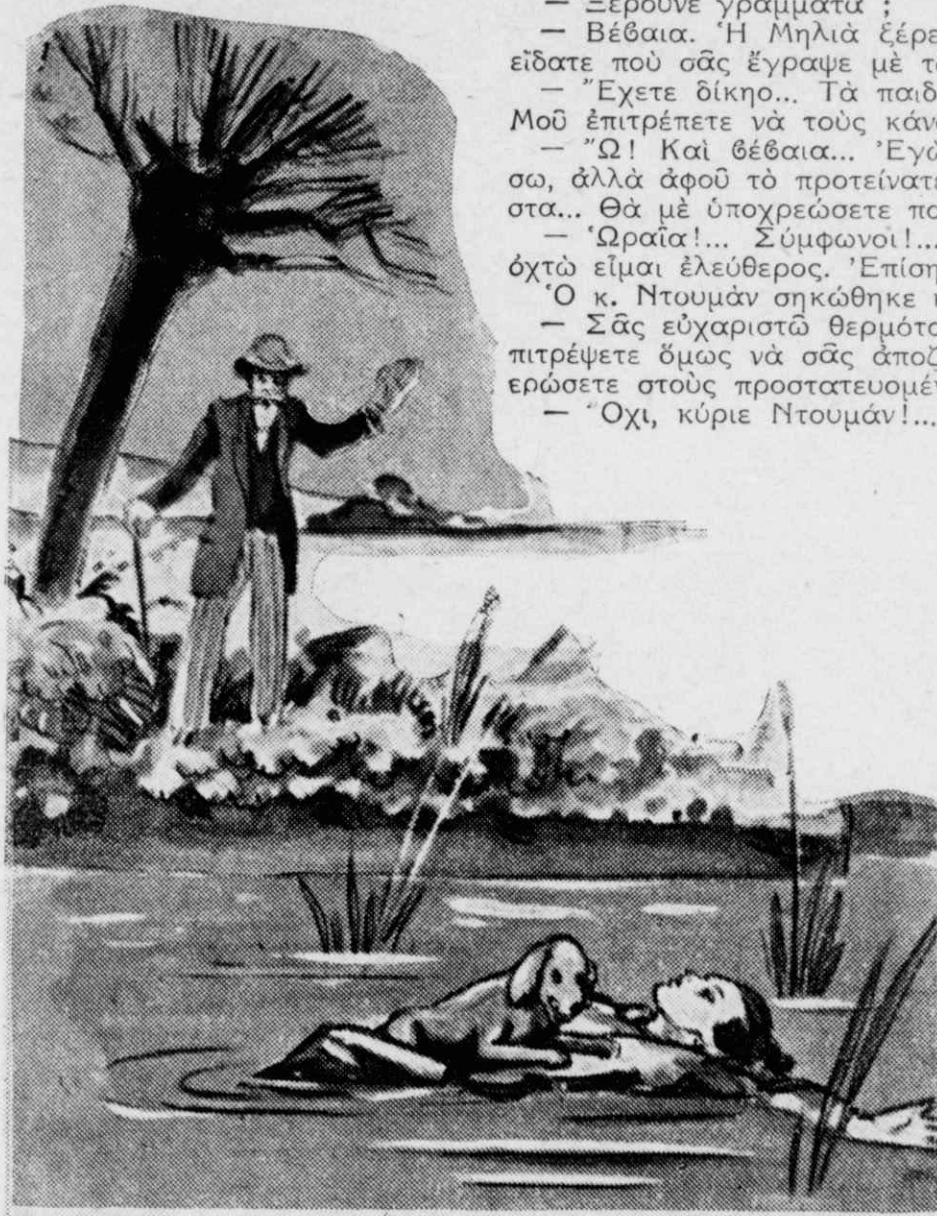
— Σὲ τέσσερα ;... Ἄ! Μὰ εἶνε πολὺ...

— Ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ τὸ κατορθώσῃς ὕστερ' ἀπὸ δώδεκα χρόνια...

— Δώδεκα χρόνια!... Μὰ τότε θὰ εἶμαι πειὰ γέρος!...

— Ἐμπρὸς λοιπὸν... Ἐργασία γιὰ νὰ κερδίσουμε τὸν χαμένον καιρὸ...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Μηλιά κολυμποῦσε ἀνάσκελα...